OF IK MIJN EIGEN DOOS MAAR EVEN WILDE PAKKEN

Zoals zoveel nutsvoorzieningen in dit land - zoals ziekenhuizen - is ook de post naar de kloten geholpen. Ik mocht onlangs een pakket ophalen bij het ‘servicepunt’ van een van de vele postbedrijfjes die dit land inmiddels kent. Bij aankomst bleek het een onduidelijke Turkse groenteboer te zijn, die wat bijklust in de bezorging. De oudere Turkse tante achter de balie met bloemkolen sprak geen Nederlands, maar wees wel naar een voormalige woonkamer, waarin pakketten lagen. Of ik zelf even mijn doos wilde uitzoeken. Vervolgens kreeg ik een apparaat in mijn handen geduwd waarop de eigenaar van de dependance blijkbaar informatie moest invoeren. Ik ploeterde mij door de menu’s heen, zette de handtekening van Donald Trump en maakte dat ik wegkwam met mijn pakketje. En uiteraard een doos wijn van iemand anders - een klein bedankje dat ik mijzelf toe-eigende voor bewezen diensten.

’t Is maar te zeggen: met de post komt het nooit meer goed. Adieu postkantoor, ooit een baken van fatsoen en ordentelijkheid; waar je betaalkaarten van de giro kon verzilveren of een - toen nog betaalbare - postzegel kocht. Waar je vriendelijk te woord werd gestaan in je moerstaal. Waar een immense prent van M.C. Escher je aandacht vasthield, mocht je onverhoopt toch even moeten wachten.

Ik zal het postkantoor bij de Grote Kerk heel erg gaan missen, ik heb er al zowat dertig jaar een postbus. Daarvoor moet ik straks naar een ‘servicepunt’ in de Zeeheldenbuurt. Lees: ik moet in de stinkende tabakslucht in de rij staan. Als er iets is dat zo’n servicepunt niet biedt, is het wel service. Vaarwel, Post.nl SJAAK BRAL